

loba odmítnuta v ten smysl, že se námitce místní nepřislušnosti nevyhovuje. K založení sudiště podle § 99 j. n. stačilo, že žalovaná firma měla v den podání žaloby v tuzemsku pohledávku za žalobcem. Sudiště to nebylo zrušeno tím, že žalobce jednostranným prohlášením v žalobě odpočetl od své vyšší pohledávky, příslušející mu podle jeho tvrzení proti žalované, zmíněnou pohledávku žalované firmy a že žaluje jen zbytek, neboť tím nepřestala ona pohledávka žalované firmy býti jejím majetkem v obvodu procesního soudu podle § 99 j. n.

Čís. 8964.

Soudní smír, jímž se dlužník zavázal, že zaplatí věřiteli do určitého dne ujednanou jistinu s úroky a »útraty, jak budou soudem stanoveny«, jest po dni, do něhož bylo plniti, vykonatelný i co do útrat. třebas soudní usnesení, upravující před oním dnem jich výši, nebylo ještě dlužníku do dne exekučního návrhu doručeno.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, R II 175/29.)

Soudním smírem ze dne 7. listopadu 1928 zavázal se dlužník zaplatiti vymáhajícímu věřiteli do 8. prosince 1928 2.390 Kč a útraty, jak budou soudem stanoveny. Útraty byly usnesením ze dne 14. listopadu 1928 stanoveny 600 Kč. Toto usnesení bylo dlužníku doručeno dne 29. prosince 1928. Dne 15. prosince 1928 navrhl vymáhající věřitel povolení exekuce ku vydobytí útrat 600 Kč. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Usnesení ze dne 14. listopadu 1928 bylo povinnému doručeno dne 29. prosince 1928, tedy teprve po podání exekučního návrhu ze dne 15. prosince 1928. Ježto povinný svému závazku k zaplacení útrat v době podání exekučního návrhu dostáti nemohl, ježto mu usnesení o stanovení útrat ještě doručeno nebylo, je zřejmo, že navržená exekuce k vydobytí útratové pohledávky byla povolena neprávem.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Exekučním titulem jest soudní smír ze dne 7. listopadu 1928, podle něhož se dlužník zavázal, že zaplatí věřiteli do 8. prosince 1928 ujednanou jistinu s úroky a »útraty, jak budou soudem stanoveny«. Ve smíru byl přesně určen čas dlužného plnění, ale nikoli jeho úplný objem, který co do útrat měl býti určen soudem, takže soudní výrok měl v tom směru doplniti smluvní vůli stran. Podle spisů upravil soud skutečně útraty již dne 14. listopadu 1928, ale nedoručil usnesení o tom právě advokátovi dlužníkovu, jemuž bylo dotyčné usnesení doručeno až dne 29. prosince 1928, t. j. teprve po povolené exekuci ze dne 18. prosince 1928. Z jakého důvodu se tak opožděně stalo, není ze spisů vidno. V tomto případě nelze použití procesního předpisu § 426 odstavec druhý

a třetí c. ř. s., podle něhož usnesení se stává účinným proti nepřítomné straně teprve doručením, neboť tak by tomu bylo jen tehdy, kdyby byla určena lhůta k plnění podle toho, kdy bude usnesení o úpravě útrat doručeno. Nelze tu použít ani předpisu § 53 druhý odstavec c. ř. s., podle něhož může být při usnesení, v němž jest vyřčen závazek k náhradě nákladů, vyměření nákladů vyhrazeno písemnému vyhotovení, neboť v souzeném případě nevyřklo soudní usnesení závazek k náhradě útrat, nýbrž upravilo jen jejich výši, kdežto závazek sám byl založen na smlouvě. Měla se tedy věc tak, že, když se blížil přesně určený den plnění — na němž soudním usnesením nic nemohlo být měněno — neznal dlužník ještě výši útrat. Ale pak bylo na něm, by se o tom u soudu přesvědčil. Úprava útrat stala se soudem, jak již řečeno, dne 14. listopadu 1928 a tím dnem byla smlouva stran výrokem soudu co do výše útrat doplněna a tím dnem byl také přesně určen objem závazku dlužníkov. V tomto případě netřeba řešiti otázku, co by bylo právem, kdyby soud byl ani do dne plnění výši útrat neupravil. Podle toho, co vyloženo, byly v době podání exekučního návrhu dne 15. prosince 1928 jednak ze smíru, jednak z usnesení jej doplňujícího zřejmy jak objem závazku, tak i čas plnění, který již uplynul, takže tu byly všechny předpoklady § 7 první odstavec ex. ř. pro povolení exekuce. Vždyť povinný nezaplatil do ujednané lhůty ani částky, které dobře znal.

Čís. 8965.

Závazek obce přispívati místnímu učiteli k jeho platu, jež obec plnila tím způsobem, že přenechala učiteli k požívání své pozemky, nelze považovati za závazek smluvní, nýbrž jde o závazek k poskytování konkurenčního příspěvku, kotvící v právu veřejném.

Obec se nemůže sprostiti svého dosavadního veřejnoprávního závazku jednostranně a o své újmě prostě tím, že odepře správci školy další požívání pozemků. K tomu bylo by třeba rozhodnutí příslušných správních úřadů.

Právní otázku, zda se může obec sprostiti jednostranně tohoto svého právního závazku, může soud řešiti; jen kdyby již o ní bylo zahájeno správní řízení, mohl by podle § 190 c. ř. s. přerušiti sporné řízení.

K žalobě obce proti dočasnému správci školy o uznání neobmezeného vlastnictví k pozemkům, jež byly přenechány k užívání učitelům, jest oprávněna přistoupiti jako vedlejší intervenientka školní obec.

(Rozh. ze dne 15. května 1929, Rv II 86/28.)

Obec M. na Moravě domáhala se na prozatímním správci školy v M., by bylo uznáno právem, že žalovanému nepřísluší právo užívání pozemků připsaných obci M. a že jest žalovaný povinen zdržeti se ohledně těchto pozemků všech úkonů, které by v sobě zahrnovaly výkon jakéhokoliv práva nebo služebnosti k těmto pozemkům. Žalující obec tvrdila, že pozemky byly dány do užívání dočasným místním učitelům jen za službu